נתים וחצרות. שני בתים פתוחים לשתי חצרות שתים לכל חצר ושתי חצרות פתוחות לשתי: **כשתי חלקן פתוחות דמי.** להא לגבי מבוי כשתי דסתימי הוו להא חצרות מפסיקות בינתים שתין הבתים מוליתין להם: **אפשר דמבטלי.** בני הבתים שבחצר רשות שיש להם בחצר אחד מיניהו והוי כל החצר שלו ומותר להוליך מביתו לחצר: **סוף סוף בית הוא.** בכל חצר בתים ליכא וכב בעי שני בתים לכל חצר: **אלא אמר רב אשי.** טעמא לאו משום בתים וחצרות פתוחות לתוכו הוא דרב בין עירבו בין לא עירבו מכיון דפתיחי שתי חצרות למבוי ושני בתים לכל חצר תורת מבוי עליו ומיתר בלחי וקורה והיינו טעמא דבי עירבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי אסור לטלטל בו וכי לא עירבו שרי: **מי גרס לחצירות שיאסרו.** על המבוי להלריכו שיתוף להוליא מן החצירות לתוכו: **בתים.** הוא דגרמי לו דאי לאו משום בתים הוו להו חצרות ומבוי רשות אחת דרב אשי דאמרה להא מלתא כר"ש שבירת לית להא דאמר בעירובין (דף עד.) גג וחצר וקרפף ומבוי כולן רשות אחת הן ומטלטלין מזה לזה ואמר רב עלה הלכה כר' שמעון והוא שלא עירבו בתים עם החצרות ולא שביתי מאי דבתים בחצר הלכך לעניין טלטול בתוכו נמי כי לא עירבו חצרות עם הבתים שרי להוה להו כמו שנשתתפו בו דמי גרס לו למבוי ליתסר ולטלטרך לשיתוף בתים גרמו לו ואינם שהרי נשתלקו ממנו ומותר להוליא מן החצרות למבוי כשלולו נשתתפו ובנשתתפו לא מספקא לן דמותר לטלטל בכולן: **לא לכל אמר רבי אליעזר.** לא בכל מבשירי מלוה אמר כן. ולקמן מפרש כי מבשירי מלוה אמרי למעוטי: **שמי הלחם.** דעלרת מוצא יום הן ואין לאחכן עד למחר: **ולא למדן רבי אליעזר.** לתפייתם שהחה שבת אלא בגזירה שוה ומי בכל מבשירי מלוה שעיקר המלוה נוהגת בשבת אמר מבשיריה כמותה למה לי גזירה שוה: **מה הכתה התמורה בעומר מבשיריה.** דהיינו קלירה טחינה והרקדה שלה דוחין את השבת כדאמרינן בתמחות (דף עב.) בתרים ובקליר תשבות[ע] מה תרים רשות אף קליר רשות יצא קלירת העומר שהיא מלוה: **אכן** (ע) **מלא קלוו.** שלא נאמר עומר מלוה לקלור לשמה בכתיב וקלרתם והבאתם העלך קלירה גופה מלוה היא תאמר בשמי הלחם שלא נאמר בהן קלירה: **לאי.** בחמת: **מלד אחד.** הבאה לעומר מופנה הבאה לשמי הלחם אינה מופנה לקלירה לגופה: **ושמעינן ליה לרבי אליעזר דאמר.** שאינה מופנה משני לדדיה שלא מלד אחד למדין ממנה אם אין להשיב אבל אם יש להשיב משיבין. ובמסכת יבמות בפרק מלות חליצה[ו] שמעינן ליה דאמר הכי דקתני חליצה בשמאל פסולה ורבי אליעזר מכשיר שלא יליף רגל רגל ממלורע ופרכינן ורבי אליעזר שלא יליף ממלורע והא תניא ר"ש אומר מניין לרליעה שהיא בחוץ יכול אף כאן חוץ ונאמר להלן חוץ וכו' ומשנינן חוץ חוץ מופנה רגל רגל שלא מופנה והאי שלא נאמר מופנה דקאמרינן משני לדדין קאמר דרגל דכתיב בחליצה מילטריכא לגופה אבל מלד אחד מופנה הוא לפרכת מלורע ומופנה הוא שהיא דעני דכולהו כתיבין במלורע עשיר: **ריבויא הוא.** להא מוהקרבתם מנחה שלשה סמיך ומני למיכתב ממולבותיכם לחם תנופה ותביאו יתירה הוא: **למעוטי מאי.** שלא יתלנה בטליתו בשבת כדאמרינן טעמא ואזיל: **אי מבשיריו.** כגון לקולמו מן הממוכר: **למעוטי לילית.** שלא יתלנה בטליתו בשבת כדאמרינן טעמא ואזיל: **אפשר** דמבטלי רשות בו'. וא"ת כי עירבו חלרות נמי עם בתים מניין למימר שיש חלר למבוי כגון שביטלו לותו של חלר זה לרשות דכולהו שיש להם בחלר לגבי מבוי כמאן דלית ליה רשותא דכולהו לגבי חד סוף סוף בית הוא אלא בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ס]לא לכל אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [7]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי טעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

[ס] בתים וחצרות פתוחין לתוכו והכא בתים איכא חצרות ליכא כי לא עירבו נמי ליחזינהו להני בתים כמאן דסתימי דמו וחצרות איכא ובתים ליכא אפשר דמבטלי ליה רשותא דכולהו לגבי חד סוף סוף בית איכא בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ס]לא לכל אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [7]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי טעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

(דף סו:) אין ביטול רשות מחלר לחלר ועוד דבלאו הכי פריך שפיר: **מפלגא** דיומא לפניא. רב לטעמיה דאמר במסכת עירובין (דף סח:) מבטלין ומחזיר ומבטלין: **מי גרם לחצרות.** אין קי"ל דאפילו עירבו חלרות עם בתים מותר לטלטל [ס] להא דב לאסור עם בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ס]לא לכל אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [7]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי טעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

גרסינן באחרית פרק ר' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ת"ר תקריב את מנחת בכורים, מה ת"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ת"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שמצותו לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר ודוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מ"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. **ותוב** תניא (בתו"כ) בסוף פרשת אמור אל הכהנים (ובפסחים עז ובמנחות עב) רבי אומר וידבר משה את מועדי ה', מה ת"ל לפי שלא למדנו שדוחין את השבת אלא הפסח והתמיד שכתוב בהן במועדו, מניין לרבות העומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמהן שידחו שבת, ת"ל וידבר משה את מועדי ה', קבעו מועד אחד לכולן. ופשוטה היא זו ההלכה כולה. **ואפילו** ר' אליעזר שמתיר במכשירי מצוה מודה שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה בפתחו בשבת שהוא חייב. ואמרינן מ"ש הני ואוקימנא

ו) [עירובין ה. יב: עג. עד.], ז) [ל"ל מיוסף], ח) יבמות ע:, ט) סוכה מג., י) [שמות לד], כ) [דף קד.].

הגהות הב"ח

(ס) רש"י ד"ה שכן אם מלא: (ע) תוס' ד"ה מי גרם וכו' מוסב למעלה בסולו להא רב: (ע) ד"ה לא לכל וכו' וה"פ לא **לכל** מלות: (ד) ד"ה מלמד וכו' מלא למכשיריו: (פ) ד"ה ושוין וכו' **אפשר** וכו' **דאיבא** למ"ד בעירובין. עי' עירובין דף עג ע"ב תוס' ד"ה ושוין **אלא פרש לבסות סומא.** וכ"כ רש"י סוכה יא ע"ב ד"ה לפרושי ועיין בשער המלך פ"ג מהל' גירושין:

מוסף רש"י

בתים וחצרות פתוחין לתוכו. בתים פתוחין לחלרות וחלרות למבוי, שכן היה דרכן שתין בתים פתוחין לחלר לחליירן, וכל חלר חלמור כחש"ס וכמשנה שיש חלר לפני הבתים, חלל שלחורי הבתים מוקלה או רחבה קלי לה (עירובין ה.). ושכך היו לסולן פתוחים זו לזו ומעורבות יחד דרך פתחיהם חלל חשיב לחו (שם עד.). **לולב וכל מכשיריו.** כלומר תיקונים ושילוי לקנלו מן הממוכר ולשלגו (סוכה מב.).

רבינו חננאל

בתים וחצרות פתוחין לתוכו, והכא כיון שעירבו כאילו אין שם חצר וכולן בתים נינהו. ואפילו נשתתפו כיון שאין שם (בתים) [חצרות] אין שתוף מועיל באותו מבוי. כך יש לומר כי לא עירבו נמי, כיון שהן אסורין להוציא מן הבתים לחצר לחשוב אותן הבתים כאלו סתומין הן שאין להם רשות להשתמש מן הבתים לחצר, וחצר אינה בית ליכא, לטעמיה דרב היאך מטלטלין במבוי שאין לו בית. ומפרק יחכן שיבטלו כל בני החצר רשותם לגבי חד, וכיון שמבטלין רשותם לגביה יש לו להוציא מן הבית לחצר, כדתנן נתנו לו רשותם הוא מותר והם אסורים, וקי"ל הא דתנן נתנו לו רשותם רשותם מעיקרא מקודם [ס]שיבטל הריא רשותא לגבייהו. **ואקשינן** וכיון שבטלו כל בני חצר רשותם לגבי חד נעשו כל הבתים שלו וכולן כבית אחד הן חשובין, ורב לא אמר אלא בתים ומיעוטי בתים שנים, והכא ליכא שני בתים והיאך מתיר רב. **ופריקו** עוד כגון שבני חצר בטלו רשותם מן הבקר עד חצי היום לגבי ראובן בפירוש ומחצי היום ולהלן לגבי שמעון, שנמצאו ראובן ושמעון שניהם מותרין בחצר זו, דהא שמעינן לרב דאמר מבטלין וחזרין ומבטלין. **ואקשינן** תוב סוף סוף בעת שמותר לזה להשתמש בחצר זה אסור, ואותה העת אין שם בחצר אלא בית ראובן בלבד, ומחצי היום ולהלן בית שמעון לבדו ואין לראובן בה רשות להשתמש, ומ"מ לא תמצא ב' בתים מותרין בחצר זו בעת אחת. **ופריק** רב אשי פירוק אחר ואמר מי גרם לחצירות הללו הפתוחות למבוי להיאסר בהן טלטול בתים, מפני אלו הבתים שהן פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאלו לא היו בהן בתים מותרין היו השובתים שם לטלטל בה בכולה שהן כמו קרפף שמותר השובת בו לטלטל בכולן, וגם המבוי לא נאסר בהן טילטול אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו תחשבם כאלו סתומים הם ואינם כלל. הלא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם עכשיו יהיה מותר, ועמדו דברי רב אשי. **ועיקר** דברי רב ופירושם בעירובין פרק הדר עם הנכרי בחצר, ופירשנום שם. ושמעינן מינה דרבנן פליגי על ר' שמעון דשרי דרך גגות ודרך חצירות ודרך קרפיפות. ואע"ג דאמר רב הלכתא כר' שמעון בפרק כל גגות העיר רשות אחת הן, לגבי אינשי לא שרינן בכי האי גוונא, דבהדיא קי"ל הילכתא דרבנן) וככללויה דרבי עקיבא דאמר כל

ע) נרשם בר"ל דקי"ל כב"ה בעירובין פ"ט ע"ב דעומען רשות משמעון. ס) עיין תיטב בריי"ף כתן דשמה כל הרחיות שבשיל רבינו ע"ם.

1 דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וְהֲבֵאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן:

ויקרא כג י

2 וְסָפְרתֶם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

ויקרא כג טו

3 מִמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיי:

ויקרא כג יז

רב נסים גאון

פרק יש רבי אליעזר אומר. ואכתי מופנה מצד א' הוא, ושמעינן ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין. דע שאע"פ שלא מצאנו לר' אליעזר בפירוש שאמר דבר זה, יודעים אנחנו אותו מדבריהם במס' נדה בפרק המפלת (דף כב) מופנה מצד אחד לר' ישמעאל למידין ואין משיבין, לרבנן למידין ומשיבין. והואיל ור' אליעזר (ס) עומד כר' ישמעאל, כי אנו מוצאין ר' יהושע חברו של ר' אליעזר אומר (ע"ז דף כט במשנה) ישמעאל אחי, ועם זה לא נתיחד בחלוקה בזה הדבר אלא ר' ישמעאל והשאר שוו כולם בדבר אחד כי מופנה מצד אחד למידין ומשיבין, ידענו כי ר' אליעזר בכלל החכמים ששוו עומד וסובר כמותן. שאילו היה חולק עליהן בדבר זה היה נזכר עם ר' ישמעאל, וכיון שלא הוזכרה החלוקה אלא בר' ישמעאל בלבד נתברר כי ר' אליעזר אינו שוה לו וכרבנן סבירא ליה. ומיכן אמרו ושמעינן ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין, לפי שכל החכמים שהיו באותו הדור שוו בדבר זה חוץ מר' ישמעאל שהחזיר בפירוש שהוא חולק.

רבינו חננאל (המשך)

מלאכה שאפשר לה לעשות מע"ש אינה דוחה את השבת, והבאת איזמל כיון שאיפשר לו להביאו מע"ש ולא הביאו אין הבאתו דוחה את השבת. ואפילו לעניין עשיית פסח דכרת הוא, לא מייתינן איזמל למול בנו או עבדו כדי שיותר לו לעשות פסח. ולא שנא להו לרבנן לא דרך רה"ר ולא דרך גגות וקרפיפות וחצרות הכל אחד הוא ובכל אסור. **ואשכחנן** בתלמוד א"י עובדא ולא הביאוהו בשבת, דאמרינן בכל מקום (רב ענן?) מעשה רב דגמרינן מינה, וזה הוא המעשה, ר' שמואל בר אבודימי הוה ליה עובדא למגזר לרב ששעא בריה. אנשיון למיתי איזמל שאל לר' מונה אמר להון ידחה למחר, שאל לר' יצחק בן אלעזר אמר להון משחוק [קונדיטון] לא אנשיתון ומיתי איזמל אנשיתון, ידחה למחר. **א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא לכל א"ר אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת,** שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר' אליעזר אלא מג"ש, נאמרה הבאה בעומר, שנאמר והבאתם את עומר וגו', ונאמרה הבאה בשתי הלחם, שנאמר ממושבותיהם תביאו לחם תנופה שתים וגו'. מניין שהעומר דוחה שבת, גרסינן בפרק כל גגות העיר (דף כו:) אין ביטול רשות מחלר לחלר ועוד דבלאו הכי פריך שפיר: **מפלגא** דיומא לפניא. רב לטעמיה דאמר במסכת עירובין (דף סח:) מבטלין ומחזיר ומבטלין: **מי גרם לחצרות.** אין קי"ל דאפילו עירבו חלרות עם בתים מותר לטלטל [ס] להא דב לאסור עם בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ס]לא לכל אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [7]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי טעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

(דף עב.) מה תרים רשות אף קליר רשות יצא קלירת העומר שהיא מלוה: **אכן** (ע) **מלא קלוו.** שלא נאמר עומר מלוה לקלור לשמה בכתיב וקלרתם והבאתם הלכך קלירה גופה מלוה היא תאמר בשמי הלחם שלא נאמר בהן קלירה: **לאי.** בחמת: **מלד אחד.** הבאה לעומר מופנה הבאה לשמי הלחם אינה מופנה לקלירה לגופה: **ושמעינן ליה לרבי אליעזר דאמר.** שאינה מופנה משני לדדיה שלא מלד אחד למדין ממנה אם אין להשיב אבל אם יש להשיב משיבין. ובמסכת יבמות בפרק מלות חליצה[ו] שמעינן ליה דאמר הכי דקתני חליצה בשמאל פסולה ורבי אליעזר מכשיר שלא יליף רגל רגל ממלורע ופרכינן ורבי אליעזר שלא יליף ממלורע והא תניא ר"ש אומר מניין לרליעה שהיא בחוץ יכול אף כאן חוץ ונאמר להלן חוץ וכו' ומשנינן חוץ חוץ מופנה רגל רגל שלא מופנה והאי שלא נאמר מופנה דקאמרינן משני לדדין קאמר דרגל דכתיב בחליצה מילטריכא לגופה אבל מלד אחד מופנה הוא לפרכת מלורע ומופנה הוא שהיא דעני דכולהו כתיבין במלורע עשיר: **ריבויא הוא.** להא מוהקרבתם מנחה שלשה סמיך ומני למיכתב ממולבותיכם לחם תנופה ותביאו יתירה הוא: **למעוטי מאי.** שלא יתלנה בטליתו בשבת כדאמרינן טעמא ואזיל: **אי מבשיריו.** כגון לקולמו מן הממוכר: **למעוטי לילית.** שלא יתלנה בטליתו בשבת כדאמרינן טעמא ואזיל: כל

גרסינן באחרית פרק ר' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ת"ר תקריב את מנחת בכורים, מה ת"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ת"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שמצותו לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר ודוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מ"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. **ותוב** תניא (בתו"כ) בסוף פרשת אמור אל הכהנים (ובפסחים עז ובמנחות עב) רבי אומר וידבר משה את מועדי ה', מה ת"ל לפי שלא למדנו שדוחין את השבת אלא הפסח והתמיד שכתוב בהן במועדו, מניין לרבות העומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמהן שידחו שבת, ת"ל וידבר משה את מועדי ה', קבעו מועד אחד לכולן. ופשוטה היא זו ההלכה כולה. **ואפילו** ר' אליעזר שמתיר במכשירי מצוה מודה שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה בפתחו בשבת שהוא חייב. ואמרינן מ"ש הני ואוקימנא